SCRIITORII ŞI SPORTUL

Nu mi se pare nimic straniu...

Un scriitor a numit veacul nostru drept „un secol straniu al sportului". De ce straniu? Sportul este o îndeletnicire milenară, cunoscută de cele mai vechi civilizații. Grecii și romanii i-au acordat o mare prețuire, făcînd din mișcarea fizică un adevărat cult. Poeții eleni au cîntat în versuri nemuritoare pe eroii amfiteatrelor; frumusețea plastică a tinerelor corpuri mlădiate, suple prin exercițiile gimnasticii, stîrnea admirația tuturor.

„Minte sănătoasă într-un corp sănătos" spuneau cu bună dreptate cei vechi. Acest înțelept adagiu a străbătut milenii, găsindu-și o strălucită întrupare acum, în anii ce-i trăim. Astăzi, viața unui om modern nu poate fi despărțită de sport, de exercițiul fizic.

Pașii m-au purtat în dese rînduri pe meleagurile patriei. Și chiar unui ochi cu mai puțină experiență nu-i poate scăpa amănuntul (de loc lipsit de însemnătate) că în țara noastră fenomenul sportiv s-a înscris trainic în contextul vieții fizice și sufletești a întregului popor.

Am văzut copii sau tineri angajați în pasionante partide ale jocurilor cu mingea, bătrîni respectabili (contemporani cu acest secol al sportului, numit — impropriu = straniu) urcînd cărările, nu totdeauna ușoare, ale munților. Sălile de șah, de ping-pong sau de gimnastică înglobate în corpurile elegante ale caselor de cultură îți dau senzația fermă că noțiunea aceasta a făcut pasul hotărîtor de la simbol la realitate.

Din cîte înțeleg, ziarul dumneavoastră încearcă să facă, prin punctul de vedere al scriitorilor, o retrospectivă sportivă a anului 1966. Timpul nu mi-a îngăduit să fiu părtaș la toate succesele pe care băieții și fetele noastre le-au izbutit în acest an. Dar, măcar ca simplu cetățean, le-am aflat pe cele mai de seamă, le-am salutat și m-am bucurat. Păstrez credința că flăcăii și sînzienele națiunii românești, înzestrată cu darurile cele mai alese, sînt în stare și de mai mult. Iar că nu mă înșel, o va dovedi anul 1967, care ne și ciocănește la poartă.

Victor EFTIMIU

Cheia succesului

Finala campionatului pe echipe a relevat în acest an un box mai tehnic, mai combativ, mai plin de acuratețe. E loc, desigur, și pentru mai bine. Boxeri de certă valoare, Ciucă, Gîju, Bădoi, Antoniu, Stumpf, Dobre, Chivăr, Monea, Mariuțan și-au afirmat calitățile. Mă opresc doar la unul dintre ei: Nicolae Gîju. Cu cîțiva ani în urmă, cel mult trei, cînd antrenorul Marcu Spakov a intrat pe poarta clubului „Steaua" cu băiețandrul acesta slăbuț, timid și parcă speriat, sosit de pe plaiurile Craiovei, nimeni nu a întrezărit pe viitorul și redutabilul campion. Doar doi oameni credeau în „steaua" lui Gîju: boxerul și antrenorul. Și iată, doar după cîteva luni, craioveanul s-a impus atenției amatorilor sportului cu mănuși. După un an a cucerit o dată cu titlul de campion și marele public, devenind favoritul său. Boxul său în linie, tehnic, cu un impresionant joc de picioare, subtil, plin de fantezie, combină armonios grația cu forța, șahul cu scrima. Pentru acest stil variat și complex, Gîju a fost răsplătit cu aplauze la scenă deschisă atît în țară cît și peste hotare, unde a apărat cu cinste culorile patriei. Dar foarte puțini cunosc seriozitatea, conștiinciozitatea, tenacitatea și pasiunea cu care se pregătește acest pugilist pentru a demonstra pe ring virtuozitatea unei adevărate arte. Nu fac economie de adjective, cunoscînd modestia lui Gîju și faptul că ele au darul să-l ambiționeze și mai mult. De aceea nu mă voi reține să relatez un singur fapt esențial prin semnificația și probitatea sa etică. Avînd o permisie de două săptămîni, spre surprinderea mea, care-l știam la Craiova, l-am întîlnit doar după patru zile, în sala de antrenament. Mi se explică sincer:

— Aici mă antrenez mai bine!

Deci perseverența, puterea de muncă au impus la rangul de măiestrie talentul său nativ. Chiar după strălucitele partide din campionat mi-a destăinuit lipsit de emfază:

— Mai am multe de pus la punct pentru europene și Olimpiadă! Nu sînt încă mulțumit de mine!

Socotesc că pentru un campion aceasta e cheia succesului!

Nicolae TĂUTU

Lerui—ler...

Iarnă — și visu-mi zboară pe o tălpice de sanie sau pe doaga lunii, fuge spre munți la Vîrful cu Dor, lunecă printre brazii peste care fumegă ninsori superbe și, cînd galopul vîntului de la nord crește răscolitor, se oprește în pragul unei cabane unde răzbate o aromă de mirodenii și cineva cîntă la ghitară un cîntec ce nu se potrivește cu viscolul, cu munții și cu cerbii. Decembrie a îmbătrînit și nu mai are cai de schimb, se tîrăște prin troieni și ceasul din perete se pregătește pentru prima bătaie a anului 1967. Pocnește gerul și prin țesătura fularului, ridicat să acopere și bărbia și nasul, vine un miros de țuică fiartă. Mușteriii din colț de la Giulești, stînd cu spatele la lada aceea de beton și urlete în care se simt gata să dea năvală la cel dintîi semn, vorbesc aiurea despre troici, cîrduri de reni și balade scandinave — și nici un cuvînt despre fotbal. Mingile dorm într-un colț de magazie (vai de capul lor spart și dezumflat!), Dumitriu II și Ion Ionescu și Pîrcălab nu mai sînt „vrăjitorii" sau „vijelia" din Ștefan cel Mare, sînt, ia așa, niște trecători ca mine și ca dumneata, cu palton, cu căciulă, familiști în căutarea unui brad. (Și, doamne-dumnezeule, pe piață se găsesc numai molizi!). Și totuși, undeva, prin dansul fantastic al zăpezilor, e o primăvară care coboară în noi, cu un stadion frumos gazonat, cu porți, cu plase, cu 22 de băieți gonind drăcește. Și sîntem acolo și noi, zecile de mii de îndrăgostiți ai fotbalului, chiuim și strigăm, fluierăm și aprindem torțe, batem tobe și ne țipăm bucuria în trompete, suferim și aplaudăm; împărați investiți cu depline puteri îl detronăm pe Herrera („Magule, ți s-a înfundat!"), alcătuim naționale și le desfacem într-un minut, îi dăm lecții lui Dan (și el se supără, nu-nțelege sau se preface că nu știe că-l iubim), îi îmbrățișăm pe Mișu Ionescu și pe Dobrin și peste o duminică scăpărăm de mînie dacă cineva susține că „ăștia sînt jucători", știm ce număr poartă la ghete fiecare băiat, născocim povești cu Teașcă, îl strigăm pe nume pe Valentin Stănescu și-i asaltăm cu scrisori pe cronicarii sportivi — „scrie, domnule, acolo, negru pe alb, că noi vrem triplete de aur și careu magic... să-l aducă îndărăt pe Voinescu, iar Oană și Covaci să vină la noi să vadă că avem un jucător în regiune care ți-l aruncă pe Sarti în stînga porții și trimite mingea în dreapta".

Zăpezile foșnesc sub geam — exact în clipa cînd Eugen Barbu vorbește cu Puk ăla al lui, care seamănă cu un ghioc, fiindcă le știe al naibii pe toate: că la Napoli ne-am încurcat în minge, iar un component al reprezentativei noastre a pus în gura lui Mazzola niște vorbe care nu i-au trecut acestuia niciodată prin minte, că în Cipru, acolo unde nici o reprezentativă străină n-a cunoscut înfrîngerea, pe noi ne-au tăiat cinci mii de nădușeli pînă să ajungem să egalăm.

Zăpezi se cern pe brazi și pe sub arcadele lor albastre, un an se duce în nesfîrșit și în timp înghețat. O taină și un dor, venind din copilărie pînă la noi, ne așază în inimi lumină înaltă și prin zăpezi colindătorii seamănă cîntec. Lerui-ler și rîurile visului pornesc peste munți și cîmpii, clopoțeii hohotesc veseli și caii grîului, cu frîiele atîrnînd, năvălesc prin uliți și în fiecare fereastră arde un brad.

Tuturora — an dulce și bun. Lerui-ler!

Fănuș NEAGU

Părerea unui om din tribună

Încep cu o precizare (temător să nu-mi sfîrșească cititorul rîndurile cu alta): n-am și nu voi avea niciodată altă calificare în materie de sport, decît aceea de simplu om din tribună; fac parte din foarte restrînsa categorie a iubitorilor de sport care, apreciindu-și just virtuțile, nu rîvnesc la fotoliul președintelui Federației de fotbal, nu cred că ar putea face față postului de selecționer unic, îi lasă rece disputa dintre gazetarii de specialitate și scriitori. Într-o unică postură, aceea de om din tribună, îmi spun părerea acum și am simțit nevoia să precizez aceasta din capul locului.

Așadar, ce-am reținut din anul sportiv 1966?

Suporterul, „microbistul", prietenul simțitor din mine au avut un an pe care ezit să-l doresc pînă și celui mai mare dușman. Naiba m-a pus să mă nasc la Iași și asta să mă oblige să țin cu C.S.M.S.! Tot naiba, ori unul dintre adjuncții săi, m-a făcut să fiu prieten cu Fănuș Neagu, Nicuță Tănase, Constantin Chiriță, Victor Vîntu, simpatizanții unor echipe de asemenea „la pămînt", și desele noastre întîlniri să-mi afecteze în mod grav fondul meu optimist.

Desprins de suporter, de microbist, n-aș zice că '66 a fost un an tocmai rău. Deși cred că mi-ar cădea condeiul din mînă (și, cine știe, poate mîna cu totul) dacă aș scrie și eu — ca atîția alții — că înfrîngerile suferite de naționala noastră la fotbal trebuie asimilate unor victorii, totuși mi-e destul că băieții noștri au jucat ceva mai bine, că sînt mai puțin timorați în fața adversarilor faimoși, că ultimele formule ale echipei reprezentative sînt mai aproape de ceea ce dorim cu toții. E o realitate pe care nu pot să n-o consemnez. Mai mult, care mă bucură.

Din ea derivă și dorințele pentru 1967.

Este anul cînd, în materie de fotbal, trebuie să continuăm ceea ce am început, chiar dacă e un început timid. Am convingerea că o să ne descurcăm onorabil. Dar, pentru dumnezeu, să-i lăsăm pe antrenori, dacă nu chiar să-și vadă de treabă (asta unora dintre noi o să le fie mai greu), măcar să se dezmeticească după atîtea lovituri de pedeapsă trase de noi toți, cu sete, dar foarte adesea și cu lipsă de înțelegere. Detest pe partizanii formulei sceptice: „asta-i situația, nu putem mai mult", dar mă obosesc prin neseriozitatea lor pretențiile exagerate. Un mai profund realism, o mai mare luciditate — iată ce doresc, deopotrivă, în '67, fotbalului nostru, sportului nostru în genere, cronicarilor săi, milioanelor de suporteri printre care am cinstea să mă număr.

Octav PANCU-IAȘI

LA ÎNĂLȚIMEA ORAȘULUI OLIMPIADEI

Dacă ar trebui să reprezint printr-o singură imagine anul sportiv românesc 1966, atunci aș alege neapărat decorul fastuos al marelui Pavilion al Expoziției, în momentul în care Dinamo și Rapid își disputau întîietatea în „Cupa campionilor europeni" la volei.

De ce? Pentru că aceasta ar prezenta, socotesc, cît mai clar, cît mai evident, ceea ce doresc și ceea ce urez eu sportului nostru: să facă din stadioanele și sălile țării locuri de mari și triumfătoare întîlniri internaționale, să facă în așa fel încît, în zilele unor meciuri hotărîtoare, atenția opiniei publice de pe întregul glob să fie îndreptată către București.

Anul care a trecut?... Am spus: voleiul, tirul, cele 5 medalii de aur de la Grünau și, o ultimă plăcută surpriză — campionatul național feminin de șah cîștigat de colega mea, Elisabeta Polihroniade.

Anul care vine?

Echipa noastră de fotbal să învingă în toate jocurile pe care le are de disputat în campionatul european și, marele deziderat, pentru care — de altfel — am cele mai multe certitudini, handbaliștii să devină pentru a treia oară campioni ai lumii.

Urez tuturor sportivilor noștri performanțe cît mai bune în acest an de „anticameră olimpică", în așa fel încît, atunci cînd îl vom întîmpina pe '68 să fim siguri că ne aflăm cel puțin la înălțimea orașului în care se va desfășura întrecerea sportivă supremă.

Corneliu LEU

SPRE CULMILE IERARHIEI INTERNAȚIONALE

Două nume strălucesc cu intensitate pe firmamentul mișcării șahiste din România, două stele de prima mărime, a căror radiație a depășit de mult hotarele țării. E vorba, după cum lesne puteți bănui, de Alexandra Nicolau și de Florin Gheorghiu.

Palmaresul lor, aureolat de victorii prestigioase, îi situează printre corifeii luptei sportive pe tabla cu 64 de pătrate, iar rezultatele obținute în ultimul an îi îndreptățesc să aspire, fără umbră de timiditate, la primele trepte ale ierarhiei mondiale.

Precum se știe, multipla noastră campioană națională, cîștigătoare a numeroase turnee de anvergură, a învins-o în două rînduri, în 1966, pe deținătoarea titlului suprem, Nona Gaprindașvili, adăugînd la această performanță, cu care nici o altă jucătoare din lume nu se poate mîndri, succese concludente în confruntările cu cele mai puternice șahiste de pe glob.

Fost lider al juniorilor din cinci continente, marele maestru internațional Florin Gheorghiu a obținut la rîndul său, în acest final de sezon, laurii consacrării definitive, întrecînd, într-o partidă magistrală, pe celebrul Bobby Fischer, în cadrul Olimpiadei de la Havana. A fost, de altfel, singura înfrîngere suferită de-a lungul întregii competiții de către acela pe care majoritatea specialiștilor îl consideră regele neîncoronat al eșichierului internațional. În treacăt fie spus, excelentul șahist american pare că nu se simte la largul său în confruntările cu reprezentanții noștri: acum cîțiva ani, la Varna, tot cu prilejul Olimpiadei, el a pierdut în fața lui Ciocîltea...

Așadar, doi dintre purtătorii culorilor României, Alexandra Nicolau și Florin Gheorghiu, se afirmă tot mai insistent drept competitori autorizați în lupta pentru întîietate pe arena sportului minții. Faptul îmbracă semnificații deosebite, ilustrînd, o dată mai mult, avîntul unui popor care-și dă întreaga măsură a capacităților sale abia astăzi, sub razele generoase ale socialismului. Împreună cu toți iubitorii nobilei discipline, urez campionilor noștri, în anul care începe, succes deplin în întrecerea cu liderii șahului mondial!

Dan DEȘLIU

Scriitorii au fost văzuți de Neagu RADULESCU